

elsőfokú bíróság, hogy a felperes önértékelését, társadalmi megítélését, személyisége teljességét nem érintette az alperesi magatartás, így a személyiségi jogok sérelme nem állapítható meg. A felperesnek ugyanis nem személyiségi joga, hogy az objektív igazság kiderítésére igényt tartson, azzal együtt -emelte ki az alperes-, hogy annak meggátlására a szakértő késedelme eleve alkalmatlan is. A felperesnek nem sérült a tisztességhez eljáráshoz való joga sem, bár az alperes álláspontja szerint ez sem a személyiségi jogok rendszerébe tartozó jog. Az a körülmény, hogy a felperes megkeresésére az alperes intézet válaszolt, önmagában nem keletkeztet jogviszonyt a felperes és az alperes között. A nyomozó hatóság eljárásának vizsgálata pedig nem képezheti a jelen eljárás tárgyát, azért az alperes biztosan nem felel. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság -érvelt az alperes-, hogy a büntetőeljárás szabályainak megtartása és megtartatása az eljáró nyomozó hatóság feladata. Az alperes kitért azon felperesi hivatkozásra is, amely szerint az alperes megsértette a felperes teljes családban éléshez fűződő jogát, hiszen a felperes feleségének halála miatt indult büntetőeljárásban volt szakértő az alperesi intézet -értelemszerűen azt követően, hogy a felperes házastársa elhalálozott-, így az alperes nem is sérthette meg a felperes hivatkozott jogát.

Az alperes rámutatott, hogy a felperes szerint a testi, lelki egészségét sérti a szakvélemény tartalma, ez azonban az alperes számára nehezen volt értelmezhető, másfelől a szakma szabályai szerint megalkotott vélemény -még ha késedelmesen is került előterjesztésre- fogalmilag nem sérthet személyiségi jogot.

A felperes a fellebbezésében megelőlegezte -emelte ki az alperes-, hogy a keresetét új, felróhatóságtól függetlenül alkalmazható szankció iránti igényekre vonatkozó kereseti kérelmekre is kiterjeszti, ez azonban az eljárás jelen szakaszában az alperes nézete szerint nem alkalmas a hatásköri szabályok alakítására.

Összességében az alperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényállást kellően feltárta, hatásköri szabályt nem sértett, jogi következtetési jogszabályokkal összhangban állóak.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp.393.§-ának (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és ennek alapján megállapította, hogy az megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróságnak az eljárási szabálysértés nélkül lefolytatott eljárásában meghozott ítélete a jogszabályoknak megfelelt. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.394.§-ának (1) bekezdése alapján helyes indokaira visszautalva helybenhagyta.

A felperesnek a hatásköri kifogásra alapított fellebbezési hivatkozásával összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság, hogy különbséget kell tenni a között, hogy a felperes a keresetében az objektív jogkövetkezmény megállapítását, vagy kártérítést kér. A felperes a keresetében kizárólag 600.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest, ebben az esetben a Pp.22.§-ának (1) bekezdése irányadó a hatásköri szabályok tekintetében, vagyis a perre a járásbíróság rendelkezik hatáskörrel. Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a Ptk. kommentár vonatkozó rendelkezésére, amely szerint sérelemdíj kizárólag abban az esetben keletkeztet törvényszéki hatáskört, amikor az új Ptk. 2:51.§-ának (1) bekezdésében szabályozott, felróhatóságtól független szankciókkal együtt kerül érvényesítésre az igény. Ellenkező esetben a pertárgy értékétől függően járásbírósági, vagy törvényszéki hatáskör szerint jár el a bíróság. Nem sérített tehát hatásköri szabályt az elsőfokon eljáró bíróság, így az ítélet ezen okból történő hatályon kívül helyezésére nem volt alapja a másodfokú bíróságnak. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a